

КРАТКА ЖИВОТНА ПРИЧА ВРЕМESHNE ЂУКЕ СЛАДИЋ ИЗ
СТАНИШИЋА

Бака Ђука са сином и снајом

У “РАНКОВИЋЕВОЈ ЗАДРУЗИ”
ОД ШЕСТ ДО ШЕСТ

● Увече би се “прелило” по кућама. Прели смо вуну и штрикали чарапе, певали. Није било телевизора као сад па да сви гледамо у њега и ћутимо – прича бака Ђука

Ђука Сладић рођена је давне 1918. године у месту Бискупија код Книна. Имала је четири сестре и брата. Таман што се удала, почео је рат. Њен муж је отишао са партизанима и никада га више није видела. Рат је провела са тек рођеним сином, и сећа се да се некада и по десет дана скривала са њим у бунару од војски које су пролазиле. Са дететом од неколико година и слепим свекром, колонизована је у Станишић 1946. године.

- Радил сам у „Ранковићевој задрузи“, од шест до шест. Није било лако. Као надокнаду смо добијали кукуруз или жито. Држава је дала једну краву на три домаћинства. Држала сам живину и свиње да бисмо могли да се прехранимо. Свекар је био каменорезац али се повредио и остао слеп. Дете је по читав дан остајало само. Ипак, народ је био бољи него сад. Помагали смо једни другима. Док сам била на послу, жене из комшилука напојиле би ми стоку. Сада људи имају свашта па мисле да им нико не треба – каже баба Ђука и додаје да јој није било лако да сама носи терет, али није хтела да са удаје и оставља дете.

- Просаца је било колико прстију на рукама и ногама, али ја не бих оставила

свог сина ни за стотину људи. Увече би се “прелило” по кућама. Прели смо вуну и штрикали чарапе, певали. Није било телевизора као сад па да сви гледамо у њега и ћутимо. У сезони смо по читав дан били на пољима, земља се није прскала већ се ручно обрађивала. Све што смо донели за јело поделили бисмо међу собом, обичну, просту храну, целе куване кромпире, сланину... Била је велика немаштина. Јела се пура од кукурузних клипица, а ни тога нисмо увек имали - присећа се Баба Ђука. По доласку у Станишић похајала је течај на којем је научила да чита и пише. Читав живот посветила је деци. У више наврата одлазила је у Сомбор да чува праунчад, по неколико месеци, док су њени унуци имали обавезе. Каже да има 11 потомака, у које рачуна и снаје, јер су, како наводи, оне родиле њену унучад и праунчад и тиме постале део ње. Иако је начела десету деценију живота, ова скромна и добродушна старица сећа се свега што се дешавало, задовољна је и насмејана, бистра и речита, и како сама каже, срећна јер јој је живот подарио добру децу, унучад, праунчад и снаје.

Текст и снимак: Драгана Ђапић

44. INTER KARATE MARTIAL ARTS KUP

USPEH MILOŠA MRKALJA

У суботу у Subotici одржан је “Inter karate Martial Arts kup 2009” на којем је учествовало 654 такмичара из 42 клуба из 7 држава: Македоније, Украјине, Русије, Хрватске, БиХ, Мађарске и Србије. Такмичење се одвијало у катама, појединачно и екипно, и у борби појединачно, а учествовало је и 6 клубова дзудоа, као и Aikido клуб из Sombora. Karate клубови из Kljajićeva i Sivca postigli su odlične rezultate.

У бorbama bronzanom medaljom okitio se Vladimir Palčok. U izvođenju kata - pojedinačno prva mesta osvojili su Ognjen Popović i Dušanka Popović. Drugoplasirani bili su Milan Peruničić, Jelena Blagojević

i Mirko Borota. Bronzane medalje pripale su Srđanu Gačeši, Urošu Kajtezu, Aleksandru Latkoviću, Tamari Đuričić i Bo-

Miloš Mrkalj na korak do crnog pojasa 8. dan

jani Vekić. U ekipnom izvođenju kata, kata tim u sastavu: Tijana Kovačević, Jelena Blagojević i Bojana Vekić, osvojio je prvo mesto, dok je treće mesto zauzeo miks tim u sastavu: Miljana Kovačević, Miljana Vekić i Milan Peruničić.

Trener Miloš Mrkalj (7. dan) položio je testove na dva seminara i stekao uslov za kandidata za crni pojas 8. dan, koji će mu biti dodeljen sledeće godine na seminaru evropske federacije IKA. Evropska licenca za crni pojas 8. dan košta 76.000 dinara, pa je Mrkalju potrebna finansijska pomoć da sakupi potrebnu sumu.

B. Šoštarčić

MALA ULAGANJA, PUNO
TRUDA I VELIKA DOBIT

Poslednjih godina propagiranja savremene poljoprivrede išlo je u pravcu primene nauke i nove tehnologije, kao i na udruživanje malih proizvođača u plasmanu robe preko velikih tržnih centara. Ipak, svedoci smo da popularnost zelene pijace u odnosu na markete ne jenjava.

Dobar primer u korist zelene pijace već desetak godina je Antal Čapo iz Bezdana, proizvođač voća i povrća, a ujedno i prodavac svojih proizvoda. Njegova prepoznatljiva tezga u pijačne dane četvrtkom i nedeljom u Bezdanu, mesto je gde domaćica može naći sve potrebne namirnice za celonedeljnu trpezu.

Mladi proizvođač Antika na otvorenom gaji kupus, karfiol, pasulj i zelen, ali i održava voćnjak koji je nasledio od roditelja. Pomažu mu roditelji, a u vreme sezone upošljava 4-5 radnika. Kod kuće u bašti ima dva plastenika koji, iako nemaju ugrađeno grejanje i nisu najnovije tehnologije, uz mnogo uloženog truda i ručnog rada donose vlasniku zadovoljavajuću dobit.

Proletos su se u plastenicima smenjivali krastavci, paradajz i paprika, a sada je na redu zelena salata. Ovih dana počinje skidanje oko 4.000 glavica salate, a u

martu očekuje isto toliko. Istina, jedan deo povrća Antika prodaje na veliko, ali šaroliki asortiman

voća i povrća na bezdanskoj pijaci je već ustaljena slika.

Vredni i skromni Antika kaže da posla ima za svakoga, samo ako hoće da radi. Njegov primer je dokaz da i mala gazdinstva uz relativno mala ulaganja i dosta truda članova porodice, mogu imati solidnu dobit od bavljenja poljoprivredom. I što je možda i najvažnije, bez ijednog dinara kreditnih sredstava.

S. Trivunović

BAČKI MONOŠTOR

Ekipa monoštorske apoteke

APOTEKA U
DVE SMENE

Nedavno je monoštorska apoteka počela da radi u dve smene: farmaceutska tehničarka Klaudija Hajrung stigla je kao “pojačanje”. Takođe, počelo se raditi i svake subote, pa je osim meštana zadovoljna i Edita Kusturin, koja je do sada radila sama. Edita je do sada često bila u situaciji da uveče ili noću izdaje lekove, da Monoštorci ne bi morali da idu u Sombor.

Apoteka, inače bogato snabdevena od svoje somborske centrale, sada radi preko celog dana, do osam uveče, takođe i subotom. Dvema apotekarkama pomaže i spremačica Jelisaveta Bešenji, a takvom ekipom i rasporedom rada meštani su vrlo zadovoljni.

Zanimljivo je da je Monoštor imao apoteku i pre sto godina, sve do 1944. Narodna apoteka iz Sombora osnovala je, dvadeset godina kasnije, svoju skromnu ispostavu, da bi to sada postala moderna apoteka. Danas raspolaze računarom koji je upravo umrežen, pa se lekovi ne moraju poručivati telefonom.

Tekst i slikam: V.Kamčević